

Arrest

nr. 138 255 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 9 april 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 23 juni 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming. Op 23 juli 2014 dient verzoekster tegen voormelde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad bevestigt de weigeringsbeslissing in arrest nr. 131 019 van 8 oktober 2014.

1.3. Op 30 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Deze beslissing wordt op 2 juli 2014 aan verzoekster betekend. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾,

naam : I. (...)

voornaam : N. M. J. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Nigeria

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 23.06.2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven, inderdaad, betrokkene heeft tijdens zijn interview aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en mag niet werken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan een belang. Verwerende partij wijst op de toepassing van artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) waardoor de *“uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten bij wet is opgeschorst”*. Verder benadrukt ze dat de bestreden beslissing een bij wet voorgeschreven maatregel is.

3.2. Het is niet omdat de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing tijdelijk geschorst werd op grond van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet en verzoekster in het bezit gesteld werd van een bijlage 35 dat zij om die reden geen belang meer zou hebben bij de nietigverklaring ervan. Daarenboven moet worden vastgesteld dat de Raad inmiddels het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft behandeld en deze weigeringsbeslissing heeft bevestigd, zodat geen sprake meer is van een tijdelijke schorsing van de uitvoering van de bestreden beslissing.

Verder is het niet zo dat wanneer een beslissing een bij wet voorgeschreven maatregel is, het beroep om die reden onontvankelijk is. De Raad merkt op dat verzoekster betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De opgeworpen exceptie dient derhalve te worden verworpen

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt in het verzoekschrift uiteengezet als volgt:

“9.1.1. Verzoekster diende een asielaanvraag in op 09.04.2014.

Artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepaalt dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat de bestreden beslissing dd. 30.06.2014 niet uitlegt waarom verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, niettegenstaande het feit dat zij de mogelijkheid had om in beroep te gaan tegen de weigering van zijn asielaanvraag dd. 09.04.2014. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing dan ook moest motiveren waarom zij geen rekening wenst te houden met de asielaanvraag en het beroep van verzoekster tegen de weigering daarvan, hetgeen zij heeft verzuimd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet motiveert waarom zij geen rekening houdt met het risico dat verzoekster loopt op genitale verminking indien zij terug zou keren.

9.1.2. Artikel 7, lid 1 Vreemdelingenwet bepaalt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten: ... 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;”

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte verwijst naar artikel 7, eerste lid, 6° vreemdelingenwet nu verzoekster wel degelijk over voldoende middelen beschikt om van te leven. Zij wordt onderhouden door haar familie in België. Verzoekster heeft nooit verklaart dat zij niet over middelen zou beschikken van bestaan voor de duur van het verblijf en de terugreis. Verzoekster beschikt dus wel over bestaansmiddelen in de zin van artikel 7 Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft nooit tijdens haar interview vertelt dat zij financieel afhankelijk zou zijn van de Belgische overheid en heeft nooit verklaart dat zij niet mag werken. De Dienst Vreemdelingenzaken, baseert zich op onjuiste feiten, past voormelde bepaling foutief toe en houdt totaal geen rekening met haar vrees op een genitale verminking in het land van herkomst.

Door de bestreden beslissing wordt het verbod op een onmenselijke behandeling miskend doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de feitelijke situatie waarin verzoekster zich bevindt. (artikel 3 EVRM). Ook wordt artikel 13 EVRM (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel) geschonden.

Een schending van artikel 3 EVRM staat vast. Bij de indiening van haar asielaanvraag, heeft zij er op gewezen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien zij terug zou keren naar haar land van herkomst, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 2 en 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Verzoeker is afkomstig uit Nigeria en riskeert aldaar te worden vervolgd, minstens een reëel risico te lopen op ernstige schade door genitale verminking. Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om alle bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan helemaal niet tegemoet komt. De betreden beslissing ontbeert in casu elke motivatie en verwijst slechts naar het artikel 7, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete elementen die verzoekster heeft opgeworpen schendt zij het artikel 3 EVRM. Slechts een week na de weigering van haar asielaanvraag

wordt de bestreden beslissing, routinematig, zonder deugdelijk onderzoek genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit het feit dat de asielaanvraag van verzoekster en de subsidiaire bescherming werd geweigerd kan niet automatisch worden afgeleid dat er geen sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoekster toont aan dat er sprake is van een onmenselijke behandeling in haar individuele geval indien zij zou dienen terug te keren. De situatie van verzoekster is de volgende:

Verzoekster heeft de nationaliteit van Nigeria en is van Igbo afkomst. Zij is een christen. Op 22 december 2010 werd verzoekster in Port Harcourt door twee mannen meegenomen naar een leegstaand gebouw en verkracht. Zij raakte hierdoor zwanger, maar durfde dit aan niemand te vertellen. Toen zij ongeveer 7 maanden zwanger was, kon zij haar zwangerschap niet langer verbergen. De verkrachting hield verzoekster verborgen voor haar familie omdat zij zich schaamde. De familie van haar overleden vader reageerde uiterst negatief omdat zij niet kon vertellen wie de vader was van het ongeboren kind. Ze beschuldigden haar van losbandig gedrag. Vooral haar 2 ooms E.(...) en P.(...) en enkele andere ooms uit het dorp waren kwaad omdat zij niet getrouwd was en weigerde om te vertellen wie de vader van het kind was. Ze zeiden dat verzoekster een prostituee was. Ze wilden haar daarom besnijden zodat zij niet meer losbandig zou leven, conform de tradities. Op 5 oktober 2011 werd haar dochter E. (...) geboren. Anderhalf jaar later, op 7 februari 2013 overleed haar dochtertje wegens een ziekte. Via haar moeder kwam zij te weten dat haar ooms de tijd gekomen achtten om verzoekster te besnijden. Daarom besloot verzoekster in februari 2013 te verhuizen uit Port Harcourt. Haar broer woonde in Lagos en verzoekster ging bij hem inwonen. Ook in Lagos voelde zij zich niet meer veilig. De moeder belde de jongere zus en broer van verzoekster om te vertellen dat men haar ging besnijden. Verzoekster besloot het land te verlaten. Verzoekster wilde haar zus vervoegen die sinds geruime tijd in België verbleef. Op 10 maart 2014 verliet verzoekster Nigeria per vliegtuig. Dezelfde dag nog kwam zij in België aan. Zij hoorde dat haar ooms ontdekt hadden dat zij bij één van haar broers in Lagos verbleven had. De ooms bedreigden daarop de broer. Het vluchtverhaal van verzoekster wordt ondersteunt door de wetenschappelijk documentatie over Nigeria. Hoewel de federale regering zich publiekelijk tegen genitale verminking uitspreekt, zijn er geen federale wetten die dit uitdrukkelijk verbieden. Besnijdenis blijkt in de stedelijke gebieden af te nemen, maar komt nog veel voor in de landelijke gebieden. Dat er een wettelijk verbod bestaat op besnijdenis verandert niets aan de dagdagelijkse praktijk. In de praktijk worden er zelden controles uitgevoerd en vindt er niet of nauwelijks rechtsvervolging plaats. Er is zo goed als nooit iemand in Nigeria veroordeeld wegens het plegen van genitale verminking, ook niet in de deelstaten waar dat verboden is. De politie is vaak niet op de hoogte van het verbod. Velen zien dit als een traditionele gewoonte die alle deugdzame vrouwen moeten ondergaan. Over het algemeen is de politie dan ook niet in staat om bescherming te bieden aan vrouwen en meisjes die dreigen slachtoffer te worden van genitale verminking. Volgens de Nigeria Demographic and Health Survey uit 2008 zou ongeveer 30% van de Nigeriaanse vrouwen slachtoffer zijn van genitale verminking (dit is waarschijnlijk nog een sterke onderwaardering). Voor de afkomst van verzoekster, Igbo, stellen statistieken zelfs dat (minstens) 51,40 % van de vrouwen worden besneden. Na de Yoruba vinden hier de meeste besnijdenissen plaats. De methode die hier wordt toegepast is infibulatie, zijnde ergste vorm van verminking. De maatschappelijke druk om genitale verminking toe te passen is nog altijd schrijnend groot, vooral in landelijke gebieden, maar ook op grote schaal in de steden. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat het wel degelijk zeer aannemelijk is dat verzoekster daadwerkelijk genitaal zal worden verminkt indien zij terug zou keren naar Nigeria.

De administratieve overheid is gehouden, als gevolg van de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur om wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging te nemen op het moment dat het beslist. Om zorgvuldig te handelen, diende er rekening te worden gehouden met de asielaanvraag en de onderliggende feiten van haar individuele situatie. Dat het kennelijk onredelijk is van de Dienst Vreemdelingenzaken, en tevens onzorgvuldig is, om verzoekster het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, wanneer zij een beroep heeft ingediend tegen de weigering van zijn asielaanvraag, en terug zou worden geleid naar een voor haar gevaarlijk land.

Verzoekster kan zich beroepen op een verdedigbare klacht in de zin van artikel 13 EVRM. Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens duidelijk bepaald heeft dat elk persoon recht moet hebben op een effectief beroep tegen een beslissing die een van de door het EVRM gewaarborgde rechten zou schenden, op voorwaarde dat zijn rechtsmiddel "verdedigbare grieven" bevat die op het Verdrag stoelen (EHRM 05.02.2002, nr. 51564/99, Conka t. België).

Uit het voorgaande blijkt dat de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel een schending zou uitmaken van het artikel 7 Vreemdelingenwet, van het verbod van onmenselijke behandeling (artikel 3 EVRM), de zorgvuldigheidsplicht en van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (artikel 13 EVRM).

Dat de bestreden beslissing waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, onwettig is.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

4.2. In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij als volgt:

"In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 13 EVRM, evenals van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij betoogt dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar asielaanvraag en de het beroep dat zij daartegen heeft aangetekend bij Uw Raad. Zij vervolgt dat de bestreden beslissing ten onrechte verwijst naar artikel 7, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet en zij stelt wel over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

In de mate dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster beperkt zich tot loutere beweringen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, doch toont dit niet aan met een begin van bewijs.

Daarenboven spreekt de gemachtigde van de staatssecretaris zich ook enkel uit over verzoeksters illegale verblijfstatus, na de vaststelling dat de CGVS haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat verzoekster valt onder de in artikel 7, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet bedoelde geval. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster tijdens haar interview aangaf geen bestaansmiddelen te hebben en niet te mogen werken. Deze elementen worden niet betwist door verzoekster. Aldus is de bestreden beslissing op correcte wijze gegrond op artikel 7, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat zij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar haar toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven.

Ten overvloede dient opgemerkt te worden dat uit onderhavig verzoekschrift blijkt dat verzoekster geniet van een kosteloze juridische tweedelijnsbijstand dat enkel toegekend wordt aan personen die zich onder een bepaalde inkomensgrens bevinden. Zij bevestigt hiermee niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Zij laat evenmin na, met een begin van bewijs, aan te tonen in welke mate artikel 3 EVRM door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn. Zij beperkt zich tot loutere beweringen die reeds werden aangevoerd tijdens haar asielprocedure en waaraan geen geloof gehecht kon worden door de CGVS. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot de eventuele schending van artikel 13 EVRM dient verwerende partij op te merken dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan

worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 EVRM (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). (R.V.V., nr. 14.326, 29 november 2007).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Het enige middel is niet ernstig.”

4.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijkt van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

4.4. De bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven wanneer de betrokken vreemdeling niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing, teneinde in feite te motiveren waarom verzoekster zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet, wordt aangehaald dat zij tijdens haar interview heeft aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en niet te mogen werken.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift onder meer aan dat de gemachtigde ten onrechte verwijst naar artikel 7, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet aangezien zij wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verzoekster vestigt er de aandacht op dat zij tijdens “haar interview”, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing vermeld staat, nooit heeft verklaard dat zij niet over “middelen zou beschikken van bestaan voor de duur van het verblijf en de terugreis” en dat zij niet mag werken. Verwerende partij baseert zich volgens verzoekster dan ook op onjuiste feiten.

In de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar verklaringen afgelegd tijdens een “interview”. Er wordt in de bestreden beslissing niet verduidelijkt om welk “interview” het zou gaan noch wanneer dit “interview” zou hebben plaats gehad. Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid om welk “interview” het precies zou gaan. Voorts wordt vastgesteld dat in het administratief dossier geen “interview” terug te vinden is waaruit blijkt dat verzoekster effectief zou hebben verklaard niet over bestaansmiddelen te beschikken en niet te mogen werken, noch zijn er in het administratief dossier enige aanwijzingen terug te vinden omtrent zulke verklaringen. Daargelaten de vraag of verzoekster een begin van bewijs voorlegt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, moet bijgevolg worden

vastgesteld dat het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster tijdens haar “*interview*” heeft aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en niet te mogen werken, geen feitelijke grondslag vindt in het administratief dossier.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat aan verzoekster, zo blijkt uit het administratief dossier, een visum kort verblijf (visum type C) werd uitgereikt door de bevoegde Belgische instantie. In dit verband kan worden verwezen naar het “*Visum beslissingsformulier kort verblijf (LOS/00000029085)*” waarin wordt vermeld dat de eerdere weigeringsbeslissing inzake de visumaanvraag – waarin wordt gesteld dat verzoekster niet over voldoende middelen van bestaan beschikt – wordt ingetrokken en vervangen, nadat bijkomende informatie werd bezorgd.

De bemerking in de nota dat verzoekster niet betwist dat zij tijdens haar interview aangaf geen bestaansmiddelen te hebben en niet te mogen werken faalt, nu deze motivering net (mede) de kern van haar betoog uitmaakt. Waar verwerende partij in haar nota nog verwijst naar de kosteloze juridische tweedelijnsbijstand waar verzoekster recht op heeft en waarmee zou worden bevestigd dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, merkt de Raad op dat dit betoog van de verwerende partij neerkomt op een a posteriori motivering die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing.

De Raad besluit dat de schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES